

JOBS, GEEN RACISME! ALLES WAT ONS VERDEELT, VERZWAKT ONS!

EUROPESE

9 NOVEMBER 2014

ACTIEDAG

op initiatief van de Griekse antifascistische comités

TEGEN EXTREEM RECHTS

BETOGING IN BELGIE

MEER INFO VOLGT ...

De oproep tot een Europese actiedag tegen extreemrechts in het weekend van 8 en 9 november werd gelanceerd vanop het antifascistisch congres in Athene in april met in totaal 4000 activisten uit 20 verschillende landen en vertegenwoordigers van 32 verschillende organisaties (waaronder Blokbuster) naast 30 lokale groepen uit Athene en Piraeus.

De organisatie van herdenkingen voor de activisten die het voorbije jaar door neonazi's werden vermoord: Clément Méric in Frankrijk (5 juni) en Pavlos Fyssas uit Griekenland (18 september) werd tijdens dit congres ook naar voor geschoven.

Er is gekozen voor een symbolische datum: Kristallnacht vond plaats op 9 november 1938. Dit was een gewelddadige campagne tegen Joodse winkels in nazi-Duitsland.

In België zullen enkele organisaties de handen in elkaar slaan voor de organisatie van een strijd bare nationale betoging in Brussel.

In Vlaanderen lijkt "officieel extreemrechts" tijdelijk grotendeels electoraal geabsorbeerd door N-VA wat er voor zorgt dat een deel van extreemrechts bewust kiest voor entrisme in deze partij en aanverwanten. Traditionele neofascistische organisaties zoals bijvoorbeeld de NSV verliezen tegelijkertijd wat van hun pluimen ten voordele van meer "mainstream-maar-daarom-niet-minder-reactionair-nationalistische organisaties" zoals het KVHV.

Extreemrechts is dus helemaal niet opgelost in de lucht maar verdwijnt tijdelijk uit het gezichtsveld.

Voorbeelden uit het buitenland zoals het FN in Frankrijk, FPÖ in Oostenrijk én uiteraard Gouden Dageraad in Griekenland bewijzen dat extreemrechts steeds als een Fenix uit zijn eigen as herrijst zolang de voedingsbodem ervan blijft bestaan: een kapitalistische maatschappij in zware crisis.

Nationale betoging op 9 november.

International verzet tegen racisme en kapitalisme

In september is er een eerste verjaardag die we liever niet hadden gevierd. Op 18 september is het een jaar geleden dat de Griekse antifascistische rapper Pavlos Fyssas werd vermoord door militanten van de Griekse neonazipartij Gouden Dageraad. In april was er een conferentie van antifascistische comités in Athene waar werd opgeroepen tot een Europese actiedag tegen extreemrechts op 9 november, de dag waarop de vervolging van de Joden in nazi-Duitsland wordt herdacht in het kader van de Kristalnacht van 9 november 1938.

De crisis van het kapitalisme wordt met de dag erger en zorgt voor een voedingsbodem waar extreemrechts op kan teren. De werkloosheid neemt toe en er is geen werk. Voor extreemrechts is de reden eenvoudig: het zijn de vreemdelingen die hiervoor verantwoordelijk zijn. Een tekort aan betaalbare huisvesting? De schuld van de migranten. Niet genoeg plaats op school? Eveneens de fout van migranten. In plaats van een antwoord op de crisis te bieden, schuift extreemrechts alles op zondebokken af waarbij de aandacht van de echte oorzaak van de problemen wordt afgeleid: het kapitalistisch systeem, de multinationals en hun politici die een opbod van asociaal besparingsbeleid voeren om de crisis van het systeem op de arbeiders en hun gezinnen af te wentelen.

Door verdeeldheid te zaaien, door de slachtoffers van het kapitalistische systeem tegen elkaar op te zetten, spelen ze het spel van de heersende elite door een klassenantwoord te verdoezelen achter een racistisch 'antwoord'. Jongeren, gepensioneerden, werklozen en werkenden, of die nu Griek, Belg, Frans of een andere afkomst hebben: we hebben een gezamenlijke vijand en een gemeenschappelijke strijd te voeren tegen de grote bazen, de speculanten en diegenen die in hun dienst staan.

We hebben de oproep voor een actiedag op 9 november positief beantwoord om onze solidariteit met de Griekse antifascisten te betuigen. Maar we willen ons ook organiseren tegen het gevaar van nationalisme en extreemrechts doorheen heel Europa. In België is de dreiging evenmin verdwenen. Het Vlaams Belang beschikt nog steeds over een politiek kader en militanten die in de medialuwte na de electorale ineenstorting wel eens in de verleiding kunnen komen om meer straatgeweld te gebruiken. Het voorbeeld van het Franse Front National dat destijds bij de verkiezingen werd verpletterd door de rechtse UMP van Sarkozy maar nadien kon terugkomen, mogen we niet vergeten. Langs Franstalige kant zijn er groupuscules zoals Nation die op racisme teren en zoals de resultaten van de laatste verkiezingen aangeven, kan extreemrechts ook langs Franstalige kant soms redelijke resultaten neerzetten.

We willen op 9 november ten slotte ook het verband maken tussen het besparingsbeleid en de opkomst van organisaties die het ongenoegen van de bevolking instrumentaliseren om dit af te leiden in racistische en nationalistische richting. In onze strijd kunnen we niet vertrouwen op de gevestigde partijen, die zijn immers mee verantwoordelijk voor het asociaal beleid waar extreemrechts op kan inspelen.

We kunnen enkel rekenen op onze eigen kracht en de mobilisatie van jongeren en de arbeidersbeweging. De nationale betoging van 9 november in Brussel is daar een onderdeel van. Werk hieraan mee!

Meer info over de betoging en het platform volgt binnenkort.

Navid (Brussel)

Frankrijk. Waarom gewone werkenden niets van het Front National mogen verwachten

Bij de laatste verkiezingen haalde het Front National een opmerkelijke score in Frankrijk. Maar de grote overwinnaar van de verkiezingen was de onthouding, het aantal mensen dat niet stemde lag bijzonder hoog. Het FN kon de vruchten plukken van de woede tegenover de schandalen bij de rechtse UMP en de breed gedragen afkeer tegenover het beleid van de PS. Extreemrechts haalde vooral stemmen door standpunten in te nemen rond sociale kwesties en tegen de Europese Unie.

Deze zogenaamde sociale bocht is pure demagogie. Met de nieuwe strategie van Marine Le Pen proberen de kandidaten van deze partij vooral hun electorale respectabiliteit uit te spelen en de provocaties te mijden. Uiteindelijk zijn het carrièristen zoals de anderen. Hun verkozenen en professionele politici cumuleren tal van mandaten en komen doorgaans uit dezelfde sociaal bevoorrechte lagen (advocaten, mensen die van de centrale elitescholen komen,...) als wat bij de PS en UMP het geval is.

Het FN probeert te laten geloven dat het de werkenden verdekt. Maar in Hayange wil de FN-burgemeester het uitdelen van syndicale pamfletten van het gemeentepersoneel verbieden. Een ander voorbeeld is de staking bij het spoor waar het FN stelde dat het de staking steunde. Plots zou het FN voorstander van openbare diensten zijn, terwijl de partij enkele jaren geleden nog voor de privatisering ervan was en in stellige woorden de stakingen van het spoorpersoneel veroordeelde. En ook de steun aan de recente spoorstaking moet met een korrel zout genomen worden. Een staking steunen zonder diegenen te steunen die ze organiseren... dat

zijn de grenzen van de demagogie. Het gaat om een puur tactische opstelling om electorale steun op te bouwen met het oog op de volgende verkiezingen.

Als het FN zich tegen de vakbonden keert, is het omdat de partij compleet vijandig staat tegenover de krachten die de werkenden organiseren en zo een middel aanbieden om collectief naar buiten te komen. De voorstellen van het FN rond de lonen staan overigens niet zo ver af van wat de patroonsfederatie Medef, PS of UMP naar voor brengen. Zo wil het FN de lonen verhogen door de bijdragen aan de sociale zekerheid af te bouwen. Dat komt neer op de arbeiders hun eigen zogenaamde loonsverhoging te laten betalen zonder dat aan de winsten van de kapitalisten wordt geraakt maar wel door het verder leeghalen van de kas van de sociale zekerheid.

Het FN beperkt zich tot populisme, maar behoudt de basis en activiteit van een rechtse partij.

POLEMIEKEN DIE NUTTIG BLIJVEN

Het racistische karakter van het Front National blijft overeind en blijft tot afschuw leiden, zelfs onder de eigen kandidaten van het FN bij gemeenteraadsverkiezingen. De partij wordt nog steeds geleid door de familie-Le Pen. Vader Le Pen heeft zijn politiek project nooit verhuuld en behield steeds banden met fascistische groepen. Hij werd multimiljonair door een erfenis van de bouw-magnaat Lambert, rijkdom die overigens werd gecreëerd door het werk van duizenden migranten in de bouwsector.

De laatste verklaringen van Jean-Marie Le Pen over het Ebola-

virus in Afrika om de kwestie van migratie te regelen of van Marine Le Pen over de afschaffing van de dubbele nationaliteit nadat Franse supporters de Algerijnse voetbalploeg steunden, bevestigt de racistische fond van de partij. Het laatste element is overigens bijzonder ridicuul, is de Franse voetbalploeg steunen tegenwoordig een voorwaarde om de Franse nationaliteit te hebben?

Marine Le Pen gaf kritiek op haar vader omwille van de wijze waarop hij communiceerde, maar niet omwille van de kern van wat hij verklaarde. De partijleiding wil de harde kern niet verliezen maar probeert tegelijk in te spelen op een breed gedragen ongenoegen tegenover de rampzalige gevolgen van het asociale beleid van de opeenvolgende regeringen.

Als Le Pen trouwens kritiek heeft op het financieelkapitaal en de bankiers, dan wordt uiteraard niet opgemerkt dat de familie-Le Pen zelf als renteniers kan leven van dividenden en andere financiële beleggingen. Het gaat zo ver dat het Rekenhof een onderzoek geopend is naar de vermogensgroei van Jean-Marie Le Pen tussen 2004 en 2009, hij ging er op vijf jaar tijd met een miljoen euro op vooruit.

Telkens het FN verkozen posities heeft, zijn er overigens financiële schandalen in hun gemeentebesturen (parallele financiën, verhoging van tarieven voor water, niet onderhouden van wegen of kantines,...) net zoals dit met andere politici het geval is.

DEZELFDE SCHURKEN ALS DE ANDEREN

Het grootste verschil is dat het FN nog geen toegang heeft tot de grote vetpotten, maar waar de partij toegang heeft tot de macht wordt eenzelfde beleid als dat van de gevestigde politici gevoerd. Een van de eerste maatregelen van Joris Hébrard, de FN-burgemeester van Pontent in de Vaucluse, en zijn gemeenteraad was om

de eigen vergoedingen met 44% op te trekken, waardoor hijzelf van 2.470 euro naar 3.227 euro gaat en de gemeenteraadsleden er elk 180 euro bijkrijgen. De maatregel werd door de prefectuur van de regio vernietigd omdat het inging tegen de regel dat dergelijke zaken op hoger niveau worden behandeld. Het gemeentepersoneel had ongetwijfeld niet afkerig gestaan tegenover een zelfde loonsverhoging, maar daar was er geen sprake van. De burgemeester die zo genereus was voor zichzelf en zijn politieke medestanders ging tegelijk over tot de afschaffing van gratis kantines voor schoolkinderen van werkloze ouders. De kinderen van ouders aan de rand van de samenleving zullen het ongetwijfeld appreciëren dat ze voortaan met lege maag school moeten lopen.

De FN-burgemeester van Fréjus, David Rachine, vond het opportuun om voor een audit van de gemeentelijke financiën beroep te doen op een bedrijf dat heel opportuun twee dagen voor de tweede ronde van de gemeenteraadsverkiezingen door een vriend van Rachine werd opgericht. Dat dit bedrijf geen ervaring had met het bestuderen van gemeentelijke financiën was geen bezwaar. Het is een manier om geld van de belastingbetalers uit te delen aan vrienden van het FN-bestuur, terwijl tegelijk arbeidsovereenkomsten door de gemeente niet verlengd worden omwille van financiële redenen. Op de middelen voor sportverenigingen wordt fors bespaard, de basketbalclub moet het met de helft minder middelen doen. De gemeentelijke sportvereniging moet het met 30% minder doen. De subsidies voor de schoolbus en de schoolkantine worden bij het begin van het schooljaar met 20% verlaagd. De drie sociale centra in de stad zien hun subsidies met 53% tot 62% afnemen.

Het aantal voorbeelden van asociaal beleid door FN-gemeenteraden stapelt zich op. Ook bij het FN wordt aan vriendjespolitiek gedaan ten koste van de meerderheid van de bevolking.

Neonazi's van NPD uit deelstaatarlement van Saksen

De Oost-Duitse deelstaat Saksen was jarenlang een bastion van de neonazipartij NPD. Na de deelstaatarverkiezingen verdwijnt de NPD evenwel uit het parlement.

Niet dat de basis voor het ongenoegen waarmee de partij scoorde is verdwenen. Terwijl de NPD naar 4,95% zakte en hiermee wel erg nipt onder de kiesdrempel van 5% verdween, kwam de rechts-populistische AfD (Alternative für Deutschland) zwaar opzetten met 9,7%.

Op haar electorale hoogtepunt in 2004 was de NPD in Saksen goed voor 9,2% en 12 verkozenen. In 2009 zakte de partij al weg tot 5,6% en nu valt ze dus terug onder de kiesdrempel. In Saksen kwam extreemrechts onder meer in opspraak met het schandaal van de NSU, een terreurgroep waarvan vermoed wordt dat delen van het staatsapparaat voor bescherming zochten. De NSU was verantwoordelijk voor diverse moorden.

Dat het verdwijnen van extreemrechts uit het parlement slechts leidt tot een drastische vooruitgang van rechtse populistten, heeft veel te maken met de zwakte van links. Die Linke haalt dan wel 18,9% (-1,7%) maar slaagt er niet in om een strijdbare linkse positie in te nemen. In Dresden, de hoofdstad van de deelstaat, zit de partij sinds kort mee in het bestuur. Een strijdbaar links alternatief blijft het beste antwoord op extreemrechts maar ook op populistisch rechts.

En toen was geweld door een gemeenteraadslid van het VB geen nieuws meer...

Opmerkelijke toestanden in Houthalen-Helchteren. Het laatste overblijvende gemeenteraadslid van het Vlaams Belang in deze gemeente – er waren er twee verkozen, maar een verkozen stapte uit de partij – werd opgepakt en belandde in de cel na een vechtpartij met agenten die hem tegenhielden op de weg. Op 22 augustus besliste de raadkamer dat de man zeker nog een maand aangehouden blijft.

VB-gemeenteraadslid Gert Londers ging door het lint en herhaalde dit in het politiekantoor nog eens. Bij het geweld raakten drie agenten gewond, één van de agenten was drie weken werk-onbekwaam. Het lokale kopstuk van het Vlaams Belang moest naar de gevangenis van Hasselt. Het Vlaams Belang zelf reageerde niet op de kwestie.

Dat sommige VB'ers al eens losse polsen hebben en de vuisten laten spreken, is algemeen geweten. Doorgaans werden dergelijke gevallen in de media opgepikt en moest het Vlaams Belang zich steeds distantiëren. Nu gebeurde dat aanvankelijk niet. Zelfs het feit dat het VB-gemeenteraadslid betraapt werd op het bezit van joints, bleek geen reden voor een publieke verklaring. Er waren twee weken nodig om aan te kondigen dat Londers uit de partij werd gezet.

Als het Vlaams Belang niet meteen reageert, is dat wellicht niet enkel toe te schrijven aan het feit dat er qua personeelsbestand wel enige problemen opduiken na het collectief ontslag van een groot aan-

tal medewerkers. Het is ook een uitdrukking van een zekere medialuwte. De belangstelling voor het Vlaams Belang is afgenomen waardoor ook uitpattingen minder aan bod komen. Moesten dezelfde feiten zich voorgedaan hebben met een gemeenteraadslid van de N-VA, de kranten zouden extra bijlagen gepubliceerd hebben.

Natuurlijk is het positief dat de aandacht voor het Vlaams Belang fors verminderd is. Maar dat omvat ook risico's. Het betekent immers dat de radicalere groepen in de marge van het VB, de oude knokploegen, meer ruimte zullen krijgen om ongestoord hun activiteiten aan de dag te leggen. Mogelijk komt het niet zo ver, maar het is

zeker niet uit te sluiten. De frustraties bij groepen als NSV zullen wellicht niet minnetjes zijn. Dat kan tot demoralisatie leiden, maar ook tot radicalisatie en een zekere steun voor de politieke koers van pakweg Gouden Dageraad. De afgelopen maanden vielen al signalen in die richting op te merken in bepaalde NSV-kringen.

Antifascisten moeten dan ook waakzaam blijven. Het is niet omdat extreemrechts buiten de media valt, dat het volledig van de kaart geveegd is. De electorale positie is fors ondermijnd en dat heeft verregaande financiële gevolgen, maar de ruimte voor extreemrechtse standpunten is niet verdwenen. De manoeuvreerruimte voor de radicalere tendensen kan door de medialuwte bovendien groter zijn. Aan ons om die ruimte te beperken op basis van blijvende mobilisatie en antifascistisch verzet!

**H
U
M
O
R**

Hoe ver wordt de discussie over neutraliteit doorgetrokken?

Oorlogstoestanden beperken zich niet tot Gaza, Syrië, Irak, Afghanistan of Oekraïne. In de VS zelf worden oorlogsmiddelen ingezet tegen de eigen bevolking.

Laagvlieger kandidaat voorzitter Vlaams Belang

Er was weinig mediabelangstelling voor het nieuws dat er een eerste kandidaat opduikt voor het voorzitterschap van het Vlaams Belang. Het is al langer geweten dat Gerolf Annemans zich in het Europees Parlement terug trekt. Hij werd daar nipt verkozen en kan er een mooi pensioen opbouwen.

De zoektocht naar een nieuwe voorzitter voor het Vlaams Belang is niet evident. De jonge generatie weegt licht en de echte baas van de partij, Filip Dewinter, twijfelt om ook effectief de voorzittersfunctie uit te oefenen. Het vacuüm werd door Freddy Van Gaever aangegrepen om zijn kandidatuur publiek te lanceren. Welke betere gelegenheid dan de IJzerwake, de jaarlijkse hoogmis van de steeds grijzer wordende radicale Vlaams-nationalisten, om dit nieuws te lanceren?

Van Gaever draait al enige tijd mee in het Vlaams Belang en was voorheen achter de schermen een belangrijke financiële steun voor het Vlaams Blok. De voormalige zakenman was met wisselend succes actief in de luchtvaartsector en nadien met eveneens wisselend succes politiek actief. De 76-jarige moet het Vlaams Belang op een vernieuwing voorbereiden en wil een jaar aanblijven om nadien een echt nieuwe voorzitter te lanceren.

Inhoudelijk staat Van Gaever voor een harde neoliberale lijn. Hij liet zich onder meer opmerken met zijn voorstel om de werkloosheidsuitkering in de tijd te beperken tot vier maanden. Deze verklaring werd door de partijleiding tegengesproken en in de laatste verkiezingscampagne deed het Vlaams Belang een poging om zich 'socialer' dan de N-VA te profileren, onder meer met de stelling dat de partij de werkloosheidsuitkering niet in de tijd wil beperken omdat dit een asociale maatregel zou zijn. Begin jaren 1990 stond dit voorstel nog in het VB-programma. In 2006 stelde Van Gaever voor dat een werkloze de eerste maand 100% van zijn laatst verdiende loon krijgt en daarna 75%, 50%, 25% en na vier maanden niets meer. Op een partijbijeenkomst in 2004 stelde hij dat werklozen niet willen werken. "Als ik zonder werk val, dan heb ik binnen de tien minuten een job. Ze willen niet werken". Niet verwonderlijk dat de man grote fan is van de vrije markt. "Er is niets eerlijker dan een vrije economie, waar iedereen vrij is, waar iedereen gelijke rechten heeft en waar de 'struggle for life' heerst tussen iedereen."

Met zijn liberaal en asociaal profiel heeft Van Gaever contacten in werkgeverskringen. Hij stelt nu dat hij deze contacten wil gebruiken om het cordon sanitaire rond het Vlaams Belang te vellen. Dat cordon verveelt hem. Bij de laatste verkiezingen verklaarde hij in de media: "Elke resolutie die ik indiende werd vanwege het cordon sanitaire weggestemd. In de wandelgangen kreeg ik achteraf van de andere partijen wel schouderklopjes voor de kwaliteit van mijn uiteenzettingen... Mijn standpunt dat de kerncentrales moeten openblijven, heeft de meerderheid gelukkig gevolgd." Hij voegde er nog aan toe dat hij zich als parlementslid "zes jaar verveeld" had en dat het eigenlijk "geen zin heeft" om politiek actief te zijn zolang het cordon sanitaire bestaat. Kortom, de man is echt gemotiveerd om zijn partij opnieuw op de kaart te zetten.

Zoals steeds maakt Van Gaever van de gelegenheid gebruik om opnieuw te beginnen over de noodzaak aan een rechtse krant. Dat idee duikt ondertussen al ongeveer tien jaar op. In 2006 kondigde Van Gaever aan dat hij met Bruno Valkeniers aan een dergelijk project zou werken, maar er kwam niets van in huis. Ook eerdere projecten zoals het rechtse magazine Punt in 2002 (met huidig N-VA parlementslid Peter De Roover als hoofdredacteur) werden geen succes. Van Gaever bleef te pas en te onpas, eigenlijk gewoon bij iedere gelegenheid, op zijn idee van een rechtse krant terugkomen.

Als het Vlaams Belang het met een laagvlieger als Freddy Van Gaever moet doen als voorzitter, wijst dit op een wel erg grote bloedarmoede. Het is afwachten of er nog sterkere kandidaten uit de bus komen, met Van Gaever lijkt het gezien zijn voorgeschiedenis op voorhand vast te staan dat het Vlaams Belang verder de dieperik in zal tuimelen. Van Gaever over gelijk welk sociaal thema zijn mening vragen, volstaat dan om telkens nog enkele kiezers naar de uitgang te duwen. Het wordt dan onmogelijk voor het VB om zich op te werpen als alternatief op de besparingspartij N-VA die op federaal en Vlaams niveau een harde aanval op de levensstandaard van de gewone bevolking inzet. Natuurlijk biedt het Vlaams Belang geen alternatief, maar de partij zou wel kunnen proberen om zich een dergelijk imago aan te meten.

Een verdere neergang van het Vlaams Belang neemt niet weg dat het doorprikken van de electorale zeepbel van Bart De Wever nieuwe ruimte kan creëren voor extreemrechts, net zoals de neergang van Sarkozy in Frankrijk de terugkeer van het Front National mogelijk maakte. In een periode van opgaande arbeidersstrijd zal dit moeilijker zijn en groeit de ruimte voor de radicale linkerkant om het ongenoegen tegenover het besparingsbeleid ook electoraal te vertalen. Maar indien onze strijd onvoldoende georganiseerd wordt of bij gebrek aan duidelijk alternatief tot nederlagen of minstens passiviteit leidt, is een hernieuwde terugkeer van extreemrechts niet uitgesloten. Zo ver staan we nog niet en indien Van Gaever voorzitter van het Vlaams Belang wordt, zijn de mogelijkheden voor die partij extra beperkt.

KVHV liegt om linkse studenten te beschuldigen

De rechtse studentenclub KVHV (Katholiek Vlaams Hoogstudentenverbond) liet zich deze zomer meermaals van zijn meest reactionaire kant zien.

Het begon met een snoepreisje voor de Gentse afdeling naar Hongarije waar de vrienden van Jobbik werden bezocht. Jobbik is een fascistische partij: ze heeft een geschiedenis van haat tegenover Joden en zigeuners waarbij grof geweld niet wordt geschuwd. Zelfs het Franse extreemrechtse Front National vindt de Hongaren te extreem om mee samen te werken. Zo niet de Gentse KVHV die zich in Boedapest liet rondleiden door een vertegenwoordiger van Jobbik. Vlak na de verkiezingen haalde het Gentse KVHV de media met zijn aanwezigheid op het overwinningfeest van de N-VA waar enkele KVHV'ers overmoedig 'Cyaankali voor het FDF' scandeerden.

In verband met de besparingen in het onderwijs liet Antwerps KVHV-voorzitter Wouter Jambon zich ontvallen dat een verhoging van de inschrijvingsgelden en een meer elitair onderwijs niet slecht zouden zijn. Later werd daar nog een schepje bovenop gedaan door te stellen dat minder gegoede studenten altijd voor de rijke studenten kunnen werken. Kortom mensen die hun studies niet kunnen betalen zijn lui.

Gesterkt door de aandacht voor hun reactionaire standpunten, besloten de conservatievelingen nog een stapje verder te gaan. Deze conservatieve katholieken zijn blijkbaar het achtste gebod vergeten en gebruikten een leugen om de Actief Linkse Studenten te beschuldigen. Op 4 augustus werd op de gevel van het Sint-Barbara College te Gent volgende zin aangebracht: "De Vlaming zal pas vrij zijn als de laatste N-VA'er wordt opgeknoopt met de ingewanden van de laatste pro-arbeidsnul [sic]." Jan de Backer, dit jaar nog praeses van het KVHV te Gent getrouste zich de moeite om bij de politie te verklaren ondergetekende, penningmeester van de Actief Linkse Studenten te Gent, betrapte te hebben. "Ik heb daar, 4 augustus, 5 uur 's ochtends, Koerian (...) herkend, hij heeft speciaal haar en een kenmerkend gezicht." Ook zou daar volgens zijn verklaringen iemand met dreadlocks van ALS Gent aanwezig zijn geweest. Voor alle duidelijkheid: ik was elders op dat ogenblik en kan dat bewijzen en binnen ALS is er niemand met dreadlocks. Bovendien ontgaat de betekenis van de genoemde slogan op het Sint-Barbara College ons, wie of wat bedoelen ze met 'pro-arbeidsnul'? ALS voert onder meer campagne met slogans als 'Jobs, geen racisme' – zijn wij dan ook 'pro-arbeidsnullen'?

Het is evident dat de beschuldiging na het verhoor naar alle waar-

schijnlijkheid wordt geseponneerd. Het doel van het KVHV is niet zozeer vervolging – daarvoor is hun leugen al te doorzichtig – maar wel intimidatie van politieke tegenstanders. Het uiten van valse beschuldigingen bij de politie is daar onderdeel van. Dit is trouwens niet de eerste keer. In maart van dit jaar beschuldigden ze COMAC er publiek en valselijk van hun verbondshuis te hebben beklad. Het zwartmaken en het trachten te laten veroordelen van politieke tegenstanders, waar hebben we dat nog gehoord?

Actief Linkse Studenten gaat voor een eerlijk, open, rechtvaardig en links alternatief op de crisis en op extreemrechts. Een sociaal beleid als antwoord op sociale problemen en massaprotest als manier om ons programma naar voor te brengen. Op aansturen van Griekse antifascistische comités zal dan ook een betoging tegen extreemrechts worden gehouden in Brussel op 9 november. Het KVHV illustreerde deze zomer eens te meer dat acties als deze broodnodig zijn.

Koerian

Aanvulling. Volgens het KVHV is de klacht niet ingediend wegens de graffiti op het Sint-Barbaracollege maar wegens een ander geval van vandalisme op dezelfde dag. Dat was ons ontgaan, we hadden geen weet van andere graffiti en houden ons ook niet bepaald bezig met het bijhouden van alle gevallen van graffiti in het Gentse. Feit blijft dat de auteur van bovenstaand stuk op de datum waarop de KVHV-voorzitter hem in Gent meende op te merken niet eens in die stad aanwezig was. Ofwel heeft de KVHV-voorzitter last van visioenen ofwel liegt hij.

Ook doet het KVHV lacherig over de terminologie die we inzake populistisch en extreemrechts hanteren. Nochtans zijn we daar heel duidelijk in: partijen als Jobbik of Gouden Dageraad beschouwen we als neofascistisch. We maken overigens een onderscheid tussen deze partijen en bijvoorbeeld het Vlaams Belang en het Front National. Het KVHV en N-VA zijn populistisch rechts, bij het KVHV weegt het reactionair-rechtse conservatieve aspect sterker door, ook al zijn er elementen die verder gaan (zo waren er minstens in het verleden neofascisten in het KVHV actief). Dat alles is op zich overigens niet vreemd voor een dergelijke kleinburgerlijke formatie. We gaan voorzichtig om met termen als fascisme omdat we de vreselijke geschiedenis van het fascisme niet willen minimaliseren door gratuit gebruik van deze term.

Het wordt stilaan een traditie. Op Ieperfest is Blokbuster ook van de partij in het gedeelte 'More than Music'. Onze infostand kon er op heel wat belangstelling rekenen. Volgend jaar zijn we uiteraard opnieuw van de partij!

Foto vanop Ieperfest hier-naast door MediActivista.

Re: stand Blokbuster

Afzender Hendrik Vermeersch
 Ontvanger info@blokbuster.be
 Datum Vandaag 15:37

Beste Jeroen,

Onze opdrachtgevers houden eraan dat op de informarkt enkel de PVDA als partij aanwezig is.

Beste groeten,

Hendrik

info@blokbuster.be schreef op 07/07/2014 13:52:

Beste Hendrik,

Blokbuster start deze zomer met een uitgebreide campagne in het kader van de internationale dag tegen racisme en extreemrechts op 9 november. Die dag komt er na een oproep van de antifascistische comités die in Griekenland strijd voeren tegen de neonazistische gouden dageraad. We willen de Griekse anti-fascisten ondersteunen om met een grote betoging op 9 november.

Ter mobilisatie van die betoging bezoeken we deze zomer een reeks festivals en manifestaties op dat lijstje natuurlijk niet ontbreken. Daarom dus mijn vraag of het mogelijk zou zijn om een standje te krijgen voor blokbuster op manifestaties dit jaar?

Alvast bedankt.

Solidaire groeten,

Jeroen Demuyne

Op Manifesta zal Blokbuster jammer genoeg niet aanwezig zijn. Onze aanvraag voor een stand werd geweigerd.

Massaal protest in Ferguson (VS) na doodschieten van Michael Brown

“Jullie hebben mijn zoon afgenomen. Weten jullie hoe moeilijk het voor mij was om hem om school te houden en een diploma te halen? Weten jullie hoeveel zwarte mannen een diploma halen? Het zijn er niet veel. Omdat jullie hen op dit niveau behandelen, een niveau waarop ik het gevoel heb dat ik sowieso niets meer heb om voor te leven. Ze zullen me sowieso weghalen.” (Lesley McSpadden, de moeder van Michael Brown)

Op 9 augustus werd een ongewapende tiener en student, Michael Brown, vermoord door een politie-agent in Ferguson, Missouri. Het begon met een bevel van de agent aan Brown om op het voetpad te stappen, kort nadien werd hij neergeschoten. Volgens ooggetuigen stak Brown de handen in de lucht om aan de politie te laten zien dat hij geen bedreiging vormde. Toch werd geschoten en liet Brown het leven. Toen het lijk op het voetpad lag, explodeerde de woede van de bevolking in Ferguson tegenover dit brute politiegeweld.

De enorme woede tegenover de dood van Brown bleek toen zondagavond mensen naar het politiekantoor betoogden. Sommigen gingen over tot plunderingen of het gooien van flessen. Het werd gevolgd door massaal – en voornamelijk vreedzaam – protest. Verschillende ooggetuigen weerlegden het betwiste verhaal van de politie dat Brown probeerde om het geweer van een agent over te nemen.

Het protest botste op toegenomen repressie. De politie hanteerde militaire middelen. Er werd traangas ingezet, met rubberkogels geschoten en er waren tal van provocaties. Zo was er een politieverantwoordelijke die de betogers “beesten” noemde. De politie heeft een virtuele oorlogszone gecreëerd en probeerde om de mediaberichtgeving aan banden te leggen. Journalisten werden een doelwit, zo werden twee journalisten van Washington Post en Huffington Post opgepakt. Er werd traangas gegooid naar jour-

nalisten van Al Jazeera. Woensdag werd een betogers in Ferguson neergeschoten.

Socialist Alternative eist de onmiddellijke terugtrekking van de politie. We eisen een volledig en grondig onderzoek door onafhankelijke krachten, waaronder vertegenwoordigers van de Afrikaanse Amerikaanse organisaties, vakbonden en de bredere gemeenschap om een beeld te hebben van de omstandigheden van deze brutale moord alsook van de repressie tegen het protest. De volledige politiemacht moet aan een publiek onderzoek onderworpen worden, waaronder ook de agent die verantwoordelijk was voor de schietpartij.

Het falen van de regering om de problemen aan te pakken maakt dat een enkel tot een echt onafhankelijk onderzoek en het systematisch aanpakken van politiegeweld en de onderliggende ongelijkheid kunnen komen door het protest nationaal op te voeren. Daartoe moeten arbeidersorganisaties zich verenigen in nieuwe campagnes van onderuit om het protest tegen het racistische politiegeweld te coördineren.

DAGELIJKS RACISME IN EEN DIEP VERDEELDE SAMENLEVING

“Tot het ogenblik dat het vermoorden van zwarte mannen, de kinderen van zwarte moeders, even belangrijk wordt als het vermoorden van de zonen van blanke moeders, kunnen we onze vrijheidsstrijd niet stoppen.” (Ella Baker, 1964)

Hoeveel slachtoffers moeten er nog volgen? Hoeveel doden moeten er nog vallen door geweld van de politie of extralegaal geweld? Michael Brown komt op een lange lijst van werkenden en armen, vooral zwarte en gekleurde jongeren, wiens leven gewelddadig werd afgepakt door deze racistische kapitalistische samenleving die zwarten en kleurlingen respect en waardigheid onttrekt.

Hoe kunnen we een einde maken aan deze dieper wordende crisis van systematische armoede, politiegeweld, brutaal racisme en massale repressie?

De enige 'misdaad' van Michael Brown was dat hij zwart en arm was. Hij wandelde naar het huis van zijn grootmoeder in Ferguson, een voorwijk van St Louis. Ferguson bestaat voor 70% uit zwarten, maar de politie is er quasi enkel blank. Op een bevolking van 21.000 leeft een kwart onder de armoedegrens. In een aantal naburige plaatsen loopt de armoedegraad op tot 40%. Werkloosheid en laag betaalde jobs zijn er schering en inslag. Het mediaan gezinsinkomen in het district rond Ferguson bedraagt 14.390 dollar per jaar.

Een rapport van de campagne 'Missourians to End Poverty' eerder dit jaar stelde dat de armoede in St Louis zelf is toegenomen van 27,2% in 2011 tot 29,3% in 2014. Bijna een miljoen inwoners van de deelstaat Missouri leven in armoede en dat op een totale bevolking van amper 6 miljoen.

In Ferguson en in tal van andere Amerikaanse steden wordt de politie door werkenden en kleurlingen gezien als een bezettingsleger, het doet wat denken aan Irak of Gaza. De spanningen lopen al jarenlang op. In 2013 nog was er een verslag van het gerecht van Missouri dat toegaf dat de politie van Ferguson zwarte chauffeurs twee keer zo vaak tegenhield als blanke chauffeurs, zelfs indien er minder problemen werden vastgesteld met zwarte chauffeurs.

WE MOETEN HET SYSTEEM VERANDEREN

Om een einde te maken aan het stelselmatige racisme in deze door winsten gedreven kapitalistische samenleving, mogen we niet toelaten dat de woede gewoon vervliegt. De FBI kwam snel tussen om de lokale overheden bij te staan en begon wat ze een onderzoek noemen. Vertegenwoordigers van de Democratische Partij probeerden de frustraties en woede af te zwakken. De National Association for Advancement of Colored People (NAACP) gooit zich spijtig genoeg niet volledig op deze kwestie door het portest uit te breiden en te wijzen op de redenen die aan de oorsprong van het probleem liggen.

Deze gebeurtenissen wijzen op de onmiddellijke noden van de werkende bevolking om samen te bouwen aan onafhankelijke bewegingen van werkenden, jongeren en kleurlingen, bewegingen van onderuit die opkomen voor degelijke jobs, huisvesting, gezondheidszorg, onderwijs en een goed inkomen voor iedereen, maar ook voor het stoppen van politiegeweld door directe democratische gemeenschapscontrole op de publieke veiligheid uit te oefenen. We moeten lessen trekken uit de moord op Trayvon Martin en het protest daarbij. Betogingen, acties, burgerlijke ongehoorzaamheid en stakingen moeten zich uitbreiden om de druk op te voeren zodat de familie van Brown gerechtigheid kan krijgen.

We moeten bouwen aan nieuwe massale organisaties die het failliete beleid van de Democratische Partij verwerpen, dat is een pro-kapitalistische partij die het status quo van racisme en geweld aanvaardt.

De dood van Michael Brown, Eric Garner, Oscar Perez Giron, John Crawford, Renisha McBride en anderen zijn slechts een paar voorbeelden van het dagelijkse geweld, de vernederingen en de discriminatie waarmee werkenden, jongeren en kleurlingen te maken krijgen. De onderliggende werking van de ordehandhaving en het gevangenisstelsel in de kapitalistische systeem zijn erop ge-

richt om de enorme ongelijkheid te behouden en te verdedigen, het dient de winsten, eigendommen en het prestige van een voornamelijk blanke mannelijke heersende elite. De rijkste 1% wil de winsten maximaliseren en richt daartoe massale armoede, corruptie, werkloosheid en dergelijke aan. In perioden van kapitalistische en sociale crisis, dient ordehandhaving en het toezicht op de bevolking om de controle op de samenleving te versterken. Het komt voort uit angst voor sociale uitbarstingen tegen de voorwaarden die ze zelf creëerden.

Ter herinnering, na de rebellie van Watts op 11 augustus 1965 werd een jaar later de Black Panther Party for Self-Defense opgericht in Oakland. De Black Panthers waren een uitdrukking van een stoutmoedige, radicale en democratisch socialistische beweging die opkwam tegen het globale kapitalisme en het geïnstitutionaliseerde racisme. Zoals Malcolm X ooit stelde: "We eisen ons recht op deze planet op om een menselijk wezen te zijn, gerespecteerd te worden als mens, de rechten van een mens te genieten in deze samenleving, op deze planet, op deze dag. En dat willen we met alle nodige middelen bekomen."

We eisen

*** Een volledig onderzoek door onafhankelijke krachten, waaronder vertegenwoordigers van de Afro-Amerikaanse organisaties, vakbonden en de gemeenschap in het algemeen naar het neerschieten van Michael Brown en de repressie van het protest tegen dit politiegeweld**

*** Een onderzoek naar het volledige politiestelsel in Ferguson, niet alleen – maar uiteraard ook – naar de specifieke agent die verantwoordelijk was voor het neerschieten van Brown. De resultaten van dit onderzoek moeten publiek gemaakt worden en openlijk bediscussieerd.**

*** Gemeenschapscontrole op de politie onder toezicht van lokale comités van democratisch verkozen vertegenwoordigers van vakbonden en gemeenschapsorganisaties**

*** Verenigde strijd tegen racisme en repressie, vernedering en onderdrukking van werkenden, jongeren, migranten en kleurlingen.**

*** Jobs, huisvesting, gezondheidszorg, onderwijs en een leefbaar inkomen voor iedereen!**

*** Verspreiding van het protest op nationaal vlak. Voor een eengemaakte beweging van onderuit die opkomt voor transparantie, tegen racistische politiepraktijken en tegen politiegeweld.**

Eljeer Hawkins, Harlem, New York

Ooggetuigenverslag vanuit Ferguson

De gevestigde media brengen ons natuurlijk niet het volledige verhaal van het protest tegen racisme en politiegeweld in Ferguson, Missouri. Na het neerschieten van een zwarte jongere, Michael Brown, waren er dagenlang protestacties die zich ook regionaal en nationaal verspreidden. Er zijn pogingen om de betogers af te doen als plundersaars. Alles wordt eraan gedaan om het protest te stoppen. We publiceren hieronder een verslag vanuit Ferguson zelf door Chris Gray van Socialist Alternative.

De hoek van Ferguson Ave en West Florissant is het Tahirplein van een hele generatie jonge geradicaliseerde kleurlingen die bereid zijn om alles op het spel te zetten voor de mogelijkheid van een betere toekomst. De vonk die aanleiding gaf voor deze opstand was de brutale moord op Mike Brown, maar het feit dat de beweging nog steeds momentum kent, is omdat iedereen in en buiten Ferguson weet dat dit verder gaat dan enkel Mike Brown.

Jongeren staan vooraan in deze beweging. Ze voelen het grote gevaar dat indien er niets uit deze beweging komt, zij zelf wel eens de volgende Mike Brown kunnen zijn. Ze staan kritisch tegenover Obama en de Democratische Partij. Ze zijn sceptisch over de traditionele leiders van de gemeenschap die de bevolking steeds oproepen om te wachten op het gerecht. Ze zijn zich bewust van het gebrek aan goede jobs, scholen en huisvesting.

Het vertrouwen van deze jongeren in hun capaciteit om de samenleving te veranderen en gerechtigheid voor Mike Brown te zoeken,

is opmerkelijk. Ook uniek is dat ze dit willen doen doorheen collectieve en militante actie. Ze leerden dit door bijna twee weken lang iedere avond in actie te komen en daarbij op een machtige vijand te botsen in de vorm van de ruwe gewelddadige repressie van de staat en de lokale 'leiders' die de reeds behaalde overwinningen ondermijnen door de mensen te zeggen dat ze beter thuis zouden blijven.

Overdag is het moeilijk om de omvang van wat hier gebeurt in te schatten. Er zijn kleine groepjes mensen die langs de grote lanen protestborden vasthouden met slogans als "Justice for Mike Brown" of "hands up, don't shoot". Journalisten en televisieploegen trekken door de straten om iedereen die met hen wil spreken te interviewen. Het verkeer op Florissant Avenue rijdt normaal. Er zijn maar een paar agenten in de buurt. Zodra de zon begint neer te gaan, keren mensen van het werk terug, eten ze en beginnen ze op het voetpad samen te komen. Een groep van twintig tot dertig jongeren begint te betogen met strijdbare slogans. De groep zwelt aan. De politie begint de straten af te zetten en het verkeer om te leiden. Tegen de avond zijn er honderden betogers op het voetpad en sporadische betogingen op de weg. De actievoerders komen iedere avond terug.

Het gaat om lokale mensen die vanuit de naburige appartementen en wijken naar het protest komen. Niemand draagt politieke t-shirts, tenzij de alomtegenwoordige t-shirt met de slogan 'hands up, don't shoot'. Kerken hebben standjes met voedsel en water. Er is spijtig genoeg geen teken van een georganiseerde aanwezigheid van de vakbonden. De bonden geven wel miljoenen dollar uit

om hun leden te mobiliseren voor Democratische politici die de gemeenschap verwaarlozen. Als ze deze middelen en steun zouden aanwenden om de beweging uit te bouwen, zou het meteen het verkeerde beeld doorprikkelen dat mensen van buitenaf die hun oprechte steun aan de beweging willen geven niet welkom zouden zijn.

Er kwamen grote gewapende voertuigen vol agenten in volle wapenuitrusting, klaar om om te schieten. Hun komst was algemeen bekend, maar in een poging om de provocatie wat te beperken, parkeerden ze naast en achter winkels en kantoren. Ze vormen een bezettingsleger. De meeste agenten komen niet uit St Louis. De meeste betogers zijn zwart terwijl bijna alle agenten blanken zijn. Naarmate de betogingen groter worden, komen ze naar de voetpaden en proberen ze te vermijden dat mensen groepjes betogers vormen. Ze provoceren, schijnen met felle lichten in de ogen van mensen, halen wapens boven,... De meeste arrestaties gebeuren geïsoleerd, er worden telkens één of twee mensen opgepakt. Ze vormen een lijn of blokkeren de betogers. Als er dan woorden vallen, komen ze ineens met een grote groep en richten ze hun wapens op de betogers om een jongere op te pakken. Als de betogers reageren, volgen rubberkogels en traangas. Deze tactiek doet de spanningen enkel verder oplopen. Er werden al honderden mensen op deze manier opgepakt.

Af en toe komen er geestelijken of lokale verkozenen naar het protest om te spreken voor wie wil luisteren. Ze zeggen de mensen om niet langer “zinloos opgepakt” te worden. Ze slagen er niet in om te zien dat de geradicaliseerde zwarte jongeren in Ferguson het vertrouwen van een hele generatie hebben opgekrikt. Wat ook hun benadering is, het uiteindelijke argument van alle officiële woordvoerders die hier opduiken is steeds hetzelfde: ga naar huis, laat het nu aan ons over. De jongeren van Ferguson weten beter en zetten zich af tegen het verraad van de vorige generatie die de burgerrechtenbeweging in de richting van de gevestigde orde heeft geduwd. De jongeren beseffen ook dat de beweging zo ver is gekomen omdat zij dit hebben gedaan.

Dat is waarom Jesse Jackson en Al Sharpton werden uitgejouwd toen ze naar Ferguson kwamen. Ze waren niet in staat om de beweging te controleren en vertrokken al gauw gefrustreerd. Woensdagavond kwam Iyanla Vanzant, een televisiester uit de kringen van Oprah Winfrey, naar Ferguson. Ze bracht ongeveer 75 mensen bijeen en begon de omstaanders toe te spreken in een poging om hen te overtuigen om naar huis te gaan. Terwijl haar cameraploeg de beste beelden probeerde te maken, begonnen de anonieme leiders van de beweging in Ferguson haar vragen te stellen. Iyanla bleek geen coherente strategie naar voor te brengen, in essentie vertelde ze de mensen dat ze niet wisten wat ze wilden. De mensen raakten gefrustreerd. Zij hebben gedurende twee weken alles op het spel gezet door in actie te komen. De sfeer ging naar een actief verzet tegen de boodschap van Iyanla. De aanwezigen protesteerden, de meeting viel uiteen. De omgeving van Iyanla begeleidde haar weg van de bijeenkomst.

Op donderdag begon ze te mobiliseren voor een bijeenkomst om 15u op de locatie van de moord op Mike Brown. Ze plaatste een video om haar “twee weken durende vredesactie” te promoten. Daarmee wil ze de mensen overtuigen om thuis te blijven en het aan een jury over te laten of de agent die Brown vermoordde zal vervolgd worden. Er kwam een grote menigte naar de afspraak. Zij moesten even wachten. Dan kwam Iyanla met haar team in een klein konvoi van SUV's met ook enkele veiligheidsagenten.

Aanvankelijk begon het als een publieke meeting op straat met hetzelfde debat over blijven of naar huis gaan. Op een bepaald ogenblik stelde Iyanla dat ze een microfoon wilde en een kleine groep schoot in actie om de aanwezigen naar een mediatent aan de straatkant te brengen. Daar kondigde Iyanla aan dat ze met de jongeren van Ferguson had vergaderd en een groep onder de naam ‘De machtige 13’ zou opzetten, een groep van jonge zwarte mannen die een leidinggevende rol in de strijd kunnen spelen en met zichzelf als coach van het team.

Het is de meest recente poging om de beweging te recupereren. Het establishment erkende dat het niet in staat was om de situatie onder controle te krijgen zonder dat het een deel van de jongeren van Ferguson mee krijgt. De ‘Machtige 13’ bestaat enkel uit mannen. Iyanla probeert hen voor te stellen als strijders van de gemeenschap, maar aan de vele zwarte vrouwen in de strijd gaat ze gemakshalve voorbij. Zij weten dat het niet enkel om de ervaring van de zwarte activisten gaat, maar dat de strijd om deze manier in een bepaald kader wordt geplaatst. Een aantal van de 13 uitverkorenen zijn effectief opkomende lokale leiders die de afgelopen twee weken een enorme autoriteit hebben uitgebouwd. Anderen komen van buiten Ferguson en hebben banden met de partijmachine van de Democraten. Ze stelden zich voor aan de omstaanders. Velen zien het als een stap vooruit omdat het establishment eindelijk de rol van de lokale jongeren erkent. Maar tegelijk is het duidelijk dat deze nieuwe stap erop gericht is om met het establishment de situatie in Ferguson onder controle te krijgen.

Naast de betoging sprak een jonge man met de naam Travis enkele omstaanders toe. Hij leeft op straat. Ik zag hem de avond voordien op Fox News. Hij verdedigde de beweging op briljante wijze tegenover enkele offensieve rechtse commentatoren. Hij had de video van zijn interview nog niet gezien. Voor de acties had Travis een deeltijdse job, maar hij stopte hiermee om deel van de beweging te vormen. “Het is niet erg, ik kreeg sowieso niet veel uren”, zegt hij. Travis gaat volledig op in de beweging, hij is er de volledige avond, leidt betogingen, scandeert slogans en praat met iedereen. Hij moedigt mensen aan om te blijven en de beweging overeind te houden. Niemand sprak hem aan om deel van de ‘Machtige 13’ te worden. De avond voordien sprak ik ook met twee jonge vrouwen, Josie en Peach, die er ook van bij het begin waren. Ze hebben beiden een voltijdse job en één van hen studeert ook aan een lokale universiteit. Dit zijn de echte machtige jongeren van Ferguson en zij willen niet buigen.

Later op de avond begonnen honderden betogers samen te stromen aan West Florissant. De politie dook opnieuw op. De aanwezigen begonnen slogans te scanderen en te betogen. Mensen sloten zich bij de betoging op het voetpad aan. Omstaanders werden door de actie opgeslorpt. De betogers trokken uiteindelijk de straat op. Hun slogans bereiken enkel henzelf, de massale mediaploeg en de zwaar bewapende agenten op hun militaire voertuigen. Travis stond vooraan met een spandoek. De betoging duurde drie uur. Ondertussen vroeg ik mensen wat ze vonden van de ‘Machtige 13’. De meesten keken verbaasd. “De machtige wie?” De gesprekken gingen al gauw en steeds opnieuw over de noodzaak om het protest aan te houden en de strijd niet op te geven. Het weekend komt er aan. Dit is een arbeidersbuurt, iedereen verwacht groter protest tijdens het weekend.

BIJ DE GEBEURTENISSEN IN FERGUSON

TERUGBLIK OP DE BLACK PANTHERS

Archiefartikel door Hannah Sell uit 2006

40 jaar geleden werd de Black Panther Party for Self Defense opgezet. Het was een hoogtepunt in de enorme rebellie tegen racisme en armoede in de VS in de jaren 1950 en 1960. Op het hoogtepunt van hun invloed, werden de Black Panthers door J Edgar Hoover, het hoofd van de FBI, omschreven als “de grootste bedreiging voor de interne veiligheid van het land.”

Veertig jaar later beschouwt de Californische gouverneur Arnold Scharwezenegger hen nog steeds als een bedreiging. Hij weigerde de doodstraf voor Stanley “Tookie” Williams te herzien omdat hij niet dacht dat Tookie veranderd was. Tookie was een oprichter van een bekende criminele bende, de Crips, tot hij besloot om het over een andere boeg te gooien en de jongeren af te raden om zich bij bendes aan te sluiten. Schwarzeneggers belangrijkste reden om aan te nemen dat Tookie niet veranderd was, bestond uit het feit dat Tookie zijn boek opdroeg aan George Jackson, een lid van Black Panthers en een revolutionair die werd neergeschoten door gevangenisbewakers in 1971. Terwijl de heersende klasse angstig terugkijkt naar de Black Panthers, zullen ze door een nieuwe generatie van jongeren gezien worden als helden.

Het racisme en de armoede onder de Afrikaanse Amerikanen in de jaren 1950 en 1960 is niet fundamenteel verschillend van de huidige situatie. Het klopt dat er nu een uitgebreidere en invloedrijkere zwarte middenklasse bestaat in vergelijking met toen. Een kleine laag is zelfs doorgedrongen tot de elite van de Amerikaanse samenleving, denk maar aan de positie van Condoleezza Rice als minister in de regering van Bush. De heersende klasse beantwoordde de revolutie van de jaren 1950 en 1960 met een bewuste beslissing om een zwarte middenklasse te ontwikkelen om toekomstige bewegingen tegen te gaan en om een soort van “Amerikaanse droom” voor de zwarte bevolking te creëren.

De Amerikaanse droom blijft echter een mythe voor zwarte arbeiders en jongeren, zelfs meer nog dan onder blanke arbeiders. Grote delen van de zwarte Amerikanen leven in armoede en worden slecht betaald.

Volgens officiële statistieken waren in 2004 24,7% van de zwarten arm in vergelijking met 8,6% van de blanken. De zwarten maken twee keer zoveel kans om te sterven van ziektes, ongevallen of moord op ieder ogenblik van hun leven. De orkaan Katrina bracht de realiteit van de samenleving in de VS in de 21ste eeuw naar buiten: de armen werden achtergelaten terwijl het gebied over-

stroomde, en een meerderheid van die armen waren zwart.

Zoals George Jackson stelde, werden zwarten in de jaren 1960 “die het geluk hadden om levend voorbij de kaap van 18 te raken, klaargemaakt om de onvermijdelijkheid van de gevangenis te aanvaarden.” Jackson zelf kreeg een gevangenisstraf omwille van een overval op een tankstation. De actuele situatie is niet zo anders voor jonge zwarte mannen.

In de jaren 1960, net zoals vandaag, werd het gevangenisstelsel gebruikt om miljoenen jonge zwarte Amerikanen aan te pakken. In die periode was er echter een radicalisatie in de gevangenis die dienst deden als een universiteit voor revolutionaire opvattingen.

Jackson legde uit: “Ik kwam in contact met Marx, Lenin, Trotski, Engels en Mao toen ik in de gevangenis terecht kwam en ze maakten indruk op me.” De Panthers kwamen vaak in de gevangenis terecht omwille van hun activiteiten. Ze slaagden er in om in de gevangenissen heel wat steun te verwerven.

DE BURGERRECHTENGEWEGING

Het was geen toeval dat de burgerrechtenbeweging ontstond in de jaren 1950. De Tweede Wereldoorlog had een effect gehad. Niet alleen vochten er duizenden zwarte soldaten mee en kwamen zij vaak om, ze werden ook bewust van de hypocrisie van de oorlogspropaganda. Er was een kapitalistische klasse die beweerde dat het oorlog moest voeren tegen het racisme van de nazi's, terwijl in eigen land een hard racistisch beleid werd gevoerd tegen de zwarten.

Bovendien kwam het Amerikaans kapitalisme in een periode van economisch bloei. Dat leidde ertoe dat meer zwarte Amerikanen vanuit het landelijke zuiden naar de steden trokken, vooral in het noorden. In 1940 woonde de helft van de zwarten in de steden, in 1970 was dat drie vierden. Door een onderdeel te worden van de arbeidersklasse – door van geïsoleerde gemeenschappen op het platteland naar de steden te trekken – werd ook het zelfvertrouwen en de mogelijkheden tot strijd versterkt.

De toename van de rijkdom en de hogere levensstandaard van de rijkere blanke middengroepen maakten de enorme armoede en achterstelling van de meerderheid van de zwarte Amerikanen nog scherper duidelijk dan voorheen. De vrijheidstrijd van de massa's in Afrika en Azië waar gestreden werd voor onafhankelijkheid van de vroegere koloniale overheersing, zorgde eveneens voor inspiratie.

Naarmate de strijd ontwikkelde, veranderde dit ook het karakter van de deelnemers eraan. Het Burgerrechtenverdrag van 1965 was een wettelijke toegeving, maar het veranderde niets aan de werkelijkheid van armoede en politiebrutaliteiten. Zelfs Martin Luther King Jr, die aanvankelijk enkel uitkeek naar pacifistische methoden om druk te zetten op de Democraten om zo burgerrechten af te dwingen, veranderde zijn retoriek in de periode voor hij werd vermoord.

Toen King in 1963 hardhandig werd aangepakt door de politie

van Birmingham, Alabama, ontstonden er in heel het land rellen. King moest verklaren dat die rellen “een klasserevolte waren van de onderdrukten tegen de onderdrukkers.” In 1967 moest King tot de volgende conclusie komen: “We komen in een tijdperk dat een tijdperk van revolutie moet zijn... waartoe is het goed dat mensen een geïntegreerde maaltijdenteller kunnen hebben, als ze niet eens een hamburger kunnen kopen?”. Hij begon ook steeds meer oproepen te doen aan blanke arbeiders om zich samen te organiseren op een klassenbasis. Hij steunde het idee van een staking op het moment dat hij werd vermoord.

Bij het begin van de beweging was er veel discussie over wat de meest efficiënte strijdmethoden zouden zijn. Het was in deze discussie dat de opvattingen van de Black Panthers werden ontwikkeld. Op veel vlakken was de beweging van de Panthers een stap vooruit. Er kwam een breuk met het pure pacifisme en van de oriëntatie naar de Democraten, een partij van het grootkapitaal. Tegelijk waren er ook beperkingen, zeker op het vlak van separatistische oproepen en een gebrek aan een duidelijk programma.

Malcolm X deed steeds meer afstand van het zwarte nationalisme van de Black Power beweging naarmate hij anti-kapitalistische conclusies trok. Hij ging daarin verder dan andere leiders en stelde: “er is geen kapitalisme mogelijk zonder racisme”. Malcolm X werd in februari 1965 vermoord. De Black Panthers werden in 1966 opgericht en zagen zichzelf als een verlengstuk van wat door Malcolm X werd gestart.

OPRICHTING VAN DE PANTHERS

De twee oprichters van de Black Panthers, Huey P Newton en Bobby Seale, raakten betrokken in de strijd op een ogenblik dat algemeen aangevoeld werd dat er geen duidelijke weg vooruit was. Newton en Seale begonnen een zoektocht, zoals de meeste anderen van hun generatie, en vertrokken van een “cultureel nationalisme” maar dat volstond al snel niet meer. Hun meningsverschillen met de “culturele nationalist” waren gebaseerd op het feit dat ze vonden dat het nodig was om vanuit een klassenperspectief te vertrekken.

Seale legt in zijn autobiografie “Seize the Time” uit dat Newton argumenten begon te ontwikkelen tegen het idee van het opzetten van zwarte handelszaken. “Hij zou steeds uitleggen dat een zwarte zakenman eenzelfde prijs of zelfs meer zal vragen dan blanke zakenmannen, waardoor hij zelf niets anders is dan een uitbuiters.”

De Panthers verwierpen het separatisme van de culturele nationalist en gebruikten een uitstekend uitgangspunt: “We kunnen racisme niet bestrijden met racisme. We bestrijden racisme met solidariteit. We kunnen de uitbuiting van het kapitalisme niet bestrijden met een zwart kapitalisme. We bestrijden het kapitalisme met socialisme. En we bestrijden het imperialisme niet met meer imperialisme. We bestrijden het imperialisme met een proletarisch internationalisme.”

Bobby Seale legde uit: “Diegenen die de strijd willen verdoezelen achter etnische verschillen, zijn diegenen die bijdragen aan het in stand houden van de uitbuiting van de massa's. Er is nood aan eenheid om de patronale klasse te verslaan, iedere staking toont dat aan. Iedere arbeidersorganisatie stelt: ‘eendracht maakt macht’”.

Binnen de twee jaar waren de Panthers uitgebreid van een handvol activisten in Oakland, Californië, tot afdelingen in 45 steden

in heel het land. Op haar hoogtepunt verkochten ze 250.000 exemplaren van hun weekblad. Ze kregen aanvankelijk enorm veel steun, maar al snel was er achteruitgang, wat versterkt werd door afsplitsingen.

Er was een enorme politierepressie. De heersende klasse was enorm bang van de Panthers en wou hen vernietigen. Er werd geschat dat het “kader” of de kern van de Panthers nooit meer bedroeg dan een 1.000-tal activisten. Daarvan werden er op een ogenblik zo’n 300 bedreigd met gevangenisstraf. 39 Panthers werden door de politie neergeschoten op straat of in hun huizen. Bovendien was er een sterke infiltratie van de Panthers door de politie. Maar het was niet enkel de repressie die verantwoordelijk was voor de neergang van de Black Panther Party, er was ook een gebrek aan een uitgewerkte marxistische aanpak.

De leiders van de Panthers stonden op een hoger niveau dan de organisaties die zichzelf eerder omschreven als “marxistisch-leninistisch”. De Panthers streefden er op een heroïsche manier naar om tot de bevrijding van de Afrikaanse Amerikanen te komen en ze begrepen dat dit verbonden is met de strijd voor socialisme.

Ze werden echter met heel veel problemen geconfronteerd omdat hun beweging ontwikkelde vooraleer er een veralgemeende massastrijd van de Amerikaanse arbeidersklasse was. Ze waren niet in staat om gedurende hun korte periode van massa-invloed een programma uit te werken om hun doelen te bereiken.

HET PROGRAMMA VAN DE PANTHERS

De Panthers werden opgericht rond een tien punten programma: “Wat we willen, waar we in geloven.” De eerste eis was: “We willen vrijheid. We willen macht om te beslissen over het lot van onze zwarte gemeenschap. We geloven dat de zwarte mensen niet vrij zullen zijn vooraleer ze kunnen beslissen over ons lot.”

De tweede eis ging over de noodzaak van volledige tewerkstelling en een gegarandeerd inkomen van de regering. Ze stelden dat als het patronaat niet zorgt voor “volledige tewerkstelling, dan moeten de productiemiddelen van het patronaat worden afgenomen en onder de controle van de bevolking worden geplaatst zodat de bevolking het kan organiseren en al haar mensen werk kan geven en kan zorgen voor een hoge levensstandaard.”

Andere eisen gingen over degelijke huisvesting, een einde aan politiegeweld en voor het stopzetten van de verplichte militaire dienst voor zwarte mannen.

Bij het begin van de Panthers, warden campagnes rond de tien punten gecombineerd met het organiseren van de verdediging van hun lokale gemeenschap tegenover politiegeweld. In die periode hielden de Panthers zich vooral bezig met het opvolgen van de politie-activiteiten om te verzekeren dat de burgerrechten van de Afrikaanse Amerikanen werden gerespecteerd.

Toen de Panthers de politie een zwarte chauffeur zagen aanpakken, stopten ze om het incident waar te nemen, meestal met wapens in de hand. Het was legaal in Californië om wapens te dragen, er waren slechts een aantal beperkingen. De Panthers maakten gebruik van hun rechten om wapens te dragen. Daarnaast waren de Panthers ook actief in het verspreiden van gratis voedsel, kledij en gezondheidszorg in de arme zwarte gemeenschappen.

Ze benadrukten dat de zwarte gemeenschap haar eigen organisaties moet hebben en dat lidmaatschap van de Panthers enkel

openstond voor zwarten. Maar ze stelden ook dat er moet samengewerkt worden met organisaties in andere gemeenschappen. Er waren zelfs een aantal organisaties in andere gemeenschappen naar het model van de Panthers. Zo was er een organisatie van Puerto Ricanen in New York of een organisatie van jonge blanken in Chicago. Maar het was vooral de massale beweging tegen de Vietnam-oorlog die aan de Panthers toonde dat er brede lagen van de blanken bereid waren om te strijden.

De houding van de Panthers tegenover Vietnam was duidelijk. In een oproep aan de zwarte soldaten, verklaarden ze: “Het is correct dat de Vietnamezen zichzelf verdedigen en hun land verdedigen en opkomen voor zelfbeschikking, want ze hebben ons nooit onderdrukt. Ze hebben ons nooit ‘negers’ genoemd.”

De opstand tegen de oorlog in Vietnam had een enorme impact op de zwarte Amerikaanse gemeenschap. De Panthers probeerden groepen op te zetten in het leger. Ze kregen er een enorm goede respons. Volgens een peiling was 45% van de zwarte Amerikaanse soldaten in Vietnam bereid om ook thuis de wapens op te nemen om op te komen voor rechtvaardigheid.

De opstand rond Vietnam schokte de Amerikaanse heersende klasse. Vandaag doet de houding van de heersende klasse in de VS wat aan Vietnam denken: ondanks de nood aan meer troepen in Irak durven ze het niet aan om meer troepen te sturen.

De Panthers verwelkomden de radicalisering van de blanke jongeren in de anti-oorlogsbeweging, maar het was niet evident om concrete bondgenoten te vinden waarmee kon worden samengewerkt. De Panthers namen deel aan de verkiezingen met de Peace and Freedom Party, dat vooral actief was tegen de oorlog in Vietnam en tegen racisme. Maar noch de PFP noch andere organisaties waarmee de Panthers samenwerkten, hadden een belangrijke basis onder de blanke arbeidersklasse. Newton gaf dit later toe. In 1971 schreef hij: “Onze samenwerking met blanke radicalen gaf ons geen toegang tot de blanke gemeenschap, omdat ze geen impact hadden op de blanke gemeenschap.”

WEINIG BANDEN MET DE ARBEIDERS

De Panthers waren vooral gericht op de georganiseerde zwarte arbeidersklasse. Ze organiseerden groepen binnen de vakbonden. Zoals Bobby Seale stelde was dit gericht op het vormen van de andere leden van de vakbond zodat ze weten dat ze ook een beter leven kunnen hebben. “We willen dat de arbeiders begrijpen dat ze de productiemiddelen moeten controleren en dat ze hun macht moeten gebruiken om de productiemiddelen te beginnen controleren om zo de bevolking te dienen.”

Dat was een correct uitgangspunt, maar vakbondswerking was slechts een beperkt onderdeel van de werking van de Panthers. Er was een bewuste oriëntatie op de meest uitgebuite en werkloze lagen van de zwarte Amerikaanse gemeenschap, wat ze met Marx woorden omschreven als het lumpenproletariaat. Het is correct dat deze wanhopige delen van de samenleving in staat zijn om heel wat opofferingen te doen in strijdbewegingen en dat het belangrijk is om deze lagen te winnen voor een revolutionaire partij.

Dat was in het bijzonder het geval omwille van de verschrikkelijke sociale voorwaarden waarmee de meeste zwarte Amerikanen werden geconfronteerd. In veel getto’s was er een meerderheid van werkloze zwarten. Maar de zwarte arbeiders vormden toch een be-

langrijk deel van de arbeidersklasse en, omwille van haar rol in het productieproces, heeft de arbeidersklasse een beslissende rol te spelen in de socialistische omvorming van de samenleving.

Zwarte arbeiders stonden vooraan bij de beste tradities van de Amerikaanse arbeidersklasse. Heel wat zwarten waren beïnvloed door de grote vakbondsstrijden van de jaren 1930. Er waren massale campagnes onder fabrieksarbeiders en ongeschoolde arbeiders. Dat vormde de aanleiding voor de ontwikkeling van de vakbondsfederatie CIO (Congress of Industrial Organizations) vanaf 1935. De nieuwe vakbonden hadden onmiddellijk meer dan 500.000 zwarte leden, in tegenstelling tot de oude vakbondsfederaties.

Die ervaring werd ook tijdens de oorlog gebruikt, onder meer tijdens de staking van zwart spoorpersoneel in 1941. Dat personeel was georganiseerd in de Brotherhood of Sleeping Car Porters. Hun acties dwongen de regering om een einde te maken aan rassendiscriminatie in bedrijven die instonden voor de oorlogsproductie.

Met een correcte oriëntatie was er ongetwijfeld een enorm potentieel voor de Panthers om de steun te verkrijgen van belangrijke delen van de arbeidersklasse, waaronder ook een deel van de blanke arbeiders. Natuurlijk bestonden er racistische vooroordelen onder delen van de blanke arbeiders, en ook in de vakbonden. Maar het einde van de naoorlogse economische groei en de toename van de werkloosheid leidden tot een radicalisering van alle delen van de arbeidersklasse. De zwarte arbeidersklasse was het meest strijdbaar aangezien het de slechtste condities kende, maar ook onder de blanke arbeiders was er een radicalisering.

Het gebrek aan een basis onder de georganiseerde arbeidersklasse was een element dat de tendens naar een autoritair regime in de Panthers versterkte. Het werd ook versterkt door de tendens om naar gemakkelijkere oplossingen te zoeken, waarbij de organisatie zichzelf in de plaats van de massa's stelde met moedige acties maar zonder betrokkenheid.

POLITIEKE VERWAR- RING

De invloed van het stalinisme was in belangrijke mate verantwoordelijk voor het falen van de Panthers om een consistente oriëntatie op de arbeidersklasse te ontwikkelen. De leiding van de Panthers was geïnspireerd door de Chinese en Cubaanse revoluties die beiden werden geleid door een guerrilla vanop het platteland, met een passievere rol voor de arbeidersklasse.

Bovendien kwamen de Panthers, net zoals de stalinisten, op basis van de brutaliteiten van de VS-regering tot de conclusie dat het fascisme voor de deur stond. Samen met de wanhopige omstandigheden

waarin veel zwarten zich bevonden, zorgde dat element ervoor dat er een enorm ongeduld was en een poging om tot onmiddellijke oplossingen te komen. Dat maakte een geduldige strategie om bredere lagen van de arbeidersklasse over te winnen moeilijker.

Het blijft tragisch dat er geen marxistische partij bestond die in staat was om de Panthers, en de honderdduizenden die naar de Panthers uitkeken, een weg vooruit aan te reiken. Het gebrek aan een marxistisch programma of een strategie zorgde voor de snelle afkalving van de Panthers, ondanks de goede bedoelingen.

De problemen waarmee de Panthers werden geconfronteerd, leidden ertoe dat een aantal van hen (waaronder een groep rond Eldridge Cleaver) kozen voor terroristische methoden. Terwijl Cleaver en anderen dat doodlopende pad volgden, probeerden Newton en anderen om de koers van de Panthers aan te passen.

Newton gaf later de fouten van de Panthers toe: "We kwamen snel tot de conclusie dat wapens en uniformen ons afsloten van de gemeenschap. We werden gezien als een tijdelijke militaire groep die buiten de gemeenschap optrad en te radicaal was om een deel te zijn van de gemeenschap. Misschien waren enkele gebruikte tactieken in die tijd extreem, misschien hebben we teveel nadruk gelegd op militaire acties. We zagen onszelf als een revolutionaire 'voorhoede' en we begrepen niet ten volle dat enkel de bevolking zelf een revolutie kan maken."

Het bestaan van de Black Panthers, ondanks hun beperkingen, toonde in de praktijk hoe bewustzijn kan ontwikkelen als resultaat van een strijd tegen de brutale realiteit van het kapitalisme. Zoals Newton en Seale het werk van Malcolm X verder gezet hebben, zullen toekomstige generaties van zwarte arbeiders en jongeren verder bouwen op de positieve elementen van de Panthers en op die basis in staat zijn om tot een partij te komen die een socialistische omvorming van de samenleving kan realiseren.

